

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΠΑΤΡΙΩΝ
ΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηλοῦν καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

Ἐρὸ πεντήκοντα ἀκριβῶς ἐτῶν ὁ τότε πρόεδρος τῆς ἑθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως Ζηνόβιος Βάλβης, ἀγγέλλων τὴν εὐρεσιν βασιλέως εἰς τὸ προσδοκοῦν αὐτόν νος, ἔλεγεν, ὥσεί προφητεύων, ὅτι «ἐν τῷ προσώπῳ ἑωργίου τοῦ Α' θέλομεν προσκτήσῃ βασιλέα συνταγμακόν, ἐγγυητὴν τῶν ἐλευθεριῶν μας καὶ συντηρητὴν τῶν μὲν τοῦ Κράτους.» Ἡ πρόρρησις δὲν διεψεύσθη. Ὁ ανταχόθεν τῆς ἑλληνικῆς διασποράς χαιρετισθεὶς τε ὡς ὁ παράκλητος βασιλεὺς, ὁ καλούμενος νὰ παύσῃ τὴν νόμιμον τάξιν καὶ νὰ πληρώσῃ τὰς ἐλπίδας αἱ τοὺς πόθους τοῦ Γένους, ἐν θρήνῳ πανελληνίῳ προέμπεται καὶ ἀποχαιρετᾶται σήμερον ὅχι μόνον ὡς εὐορῆς τηρητῆς τῶν ἐπαγγελιῶν Του, ἀλλὰ καὶ ὡς συντελεστῆς μεγάλου μέρους τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων καὶ πόθων, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς ὑπηρετήσε, πεσὼν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἀφ' ὧν προσωπικῶς ὑπερήρπιζε τὸ μεγαλὸν κράτος Του.

Καὶ πρὸ τριῶν δεκαετηρίδων, ὅτε ἔνθους ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνευφύμει ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν ἐξόντων σπουδῶν του ἐκείνον, ὃν δέκα ἑκατομμύρια ἀναδόχων, ἐβάπτισαν Κωνσταντῖνον, ὁ βασιλικὸς του πατήρ, ἐν ἄκρα ὑγκινήσει, ὥσεί προφητεύων ἐπίσης, ἔλεγεν. — Εἴμαι εὐτυχὴς διότι ἡτοίμασα διάδοχον ἄξιον τῆς πατρίδος.

Καὶ τῆς προφητείας ταύτης τὴν ἐπαλήθευσιν εἶδε κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ τὸ Γένος καὶ ὁ εὐτυχὴς πατήρ καὶ βασιλεὺς. Τὴν διηγέεται ἡ Θεσσαλονίκη, τὴν ἀνηγοῦνται τὰ Ἰωάννινα, τὴν ἀντιλαλεῖ ἡ συνειδήσις τοῦ ὅσμου, τὴν χαράσσει εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας.

Τὰ βαρέα καὶ μαῦρα νέφη, ἅτινα ἐκάλυπτον τοὺς ἑθνικοὺς ὀρίζοντας διελύθησαν. Τὰς δοκιμασίας τὰς πειρὰς διεδέχθησαν αἱ γλυκύταται ἀγαλλιᾶσεις. Οἱ ταλαιαντευόμενοι πόθοι ἀνεγεννήθησαν ἀκμαῖοι καὶ ἐστέθησαν ὑπὸ εὐλογημένης ἀνωθεν πραγματικότητος. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦς φωτίζει τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανὸν καὶ διὰ τῆς ἡμέρας ταύτης λαμπρύνεται ἡ δύουσα βασιλεία Γεωργίου τοῦ Α' καὶ ἡ ἀνατέλλουσα Κωνσταντίνου τοῦ Β'.

Ὑπάρχει ὁμως καὶ τρίτη τις προφητεία, μὴ λεχθεῖσα ἀρ' ἀνθρωπίνου στόματος ἀλλ' αὐτοφυῶς παραχθεῖσα ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ δεινῶς ταλαιπωρουμένου Γένους, ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ πατρίων καὶ πατήρων ἡμῶν κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορικὴν τραγωδίαν τῆς δουλείας των. Ἐπίστευον ἐκεῖνοι ἀκραδάντως ὅτι ὁ πρῶτος βασιλεὺς των, ὁνομαζόμενος Κωνσταντῖνος, θὰ ἐνταρξάσῃ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν πόθον, ὃν ἐξήγγελλον διὰ τῶν ἀραδόμενων καὶ τῶν ἀσμάτων των: Ἐπίστευον καὶ ἔλεγον: Κωνσταντῖνος ἀπώλεσε Κωνσταντῖνος ἀνακτήσει.

Ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ νέου βασιλέως μας ὡς προσδοκῶμεν μετὰ πίστεως καὶ τῆς προφητείας ταύτης τὴν ἐκπλήρωσιν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Β' Νηστειῶν.

(Μάρκ. 1. 2-12)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μὴκέτι χωρεῖν μηδὲ τὸ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην· ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ᾤσαν δὲ τινες τῶν Γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ εἰς ὁ Θεός; καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτω διέλογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστὶν εὐκοπώτερον¹, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφίωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῇτε² ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου· καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξίστασθαι³ πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντες ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν⁴.

Σημειώσεις.

1) Ἀπεστέγασαν τὴν στέγην. = Ἡ οἰκία, χωρική οἶσα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐν μεγάλον δωματίον· οἱ φέροντες λοιπὸν τὸν παραλυτικὸν ἀφῆρσαν τὰς κεράμους, καὶ κατόπιν τὰς σανίδας καταβιβάζουσι τὸν κράββατον ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ. 2) Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον· εἰπεῖν. = εὐκολώτερον· εὐκολώτερον ἐπαγγελία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ὥς μὴ δυναμένη νὰ ἐξελεγχθῇ. 3) ἵνα δὲ εἰδῇτε. = ἵνα γινώσκῃτε λοιπὸν, ἀφῶς ὡς τώρα δὲν ἠδελῆσατε νὰ πιστεύσῃτε. 4) Ἐναντίον πάντων. = ἐνώπιον πάντων. 5) Ἐξίστασθαι. = καταπλήττεσθαι διὰ τὸ ἐξίστασθαι τοῦ θαύματος. 6) Οὐτιοῦδέποτε οὕτως εἶδομεν. = διὰ μόνου τοῦ λόγου νὰ ἐγείρῃ παραλυτικούς.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΩΥΣΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Γ, 1-Α, 13

Καταδείξας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν Ἀγγέλων συγκρίνει περαιτέρω τὸν Μωϋσέα, ἵν' ἀποδείξῃ ὅτι «πλείονος δόξης οὗτος παρά Μωϋσῆν ἤξιώται». Καλεῖ δὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ μεσίτου τῶν ἀνθρώπων παρά τῷ

¹ Λόγος τοῦ Δεξιππου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔθαψαν δὲ τὸν Δέξιππον, ὅτε ἀπέθανεν, ἐν τῇ σπηλαίῳ τῆς Ἀγλαύρου, τῇ κατὰ τὰς μακρὰς Πέτρας τῆς Ἀκροπόλεως, οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸν βαθὺν καὶ κομψὸν ἄμα ἐν τῇ ἐκθέσει ἱστοριογράφου ἀλλὰ καὶ τὸν σωτήρα τῆς πόλεως, τὸν ἀνδρεῖον στρατηγόν, τὸν φιλόπατριν. Τοῦτο δὲ τὸ τιμᾶν τοὺς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐργαζομένους, μεγάλως παροξύνον πρὸς ἀρετὴν, θαυμασίως ἐθεράπευον οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Ἐκεῖνοι ὀλιγώτερον ἐτίμων τοὺς εἰσφέροντας χρήματα, σκεπτόμενοι ὅτι ταῦτα ἀπέκτησέ τις ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων τῆς πόλεως, ὥστε εἰς αὐτὴν ἀνήκουσι· διὰ τοῦτο ἀπολογούμενός τις πρὸ τῶν Ἀθηναίων (Δυσίου ἀπολογία δωροδοκίας) μετὰ πολλῆς σεμνότητος ἀναφέρει ὅτι ἐδαπάνησεν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου σημερινῶν δραχμῶν. Οἱ διὰ τῶν σοφῶν δὲ βουλευμάτων σφύζοντες τὴν πολιτείαν καὶ οἱ τοῦ πνεύματος ἐργάται ἦσαν τότε ἐν μεγίστῃ τιμῇ· τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἔχοντες οἱ θεώμενοι τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Ἕλληνες ἀτάραχοι μὲν ἦσαν καὶ ἀδιάφοροι ὅλως, ἀν εἰσῆρχετο εἰς τὸ Στάδιον τύραννός τις ἐκ Σικελίας ἢ ὁ ζωώδης πάμπλουτος Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης, ἀλλ' ὅμως ἔπαυσαν νὰ βλέπωσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ἔστρεψαν δὲ τὰ βλέμματα ἅπαντες καὶ ἐθαύμαζον καθορῶντες, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ πάλιν ἄλλοτε, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Πλάτων (Λαερτίου Διογένης· Πλάτων). Ἀλλὰ μάλιστα ἐτίμων τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀποθνήσκοντας ἐν πολέμῳ· διὰ τοῦτο οἱ Σπαρτιάται εἶχον ἀναγράφῃ ἐπὶ πλακῶν τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις τριακοσίων καὶ εἰς τὸν Λεωνίδα οὐχὶ μνημεῖον, μᾶλλον δὲ ἥρῳν, ἵδρυσαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν πᾶσι πάντας ὑπερβαίνοντες, ἵδρυσαν μὲν τὸν τύμβον τὸν ἐν Μαραθῶνι, ὥσπερ εἰς ἥρωας καὶ ἔθαψαν τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ ὀστά εἰς τὸ στόμα τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὸν εἰσπλουν εἰς τὴν Σαλαμῖνα, τὸ κάλλιστον δὲ προᾶσκειον τοῦ ἄστεος, τὸν Ἐξω Κεραμεικόν, εἶχον διὰ ταφὴν τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἀποθνήσκόντων, δι' οὓς κάλλιστα μνημεῖα ἀνίδρουν.

Δικαίως· δικαίως δ' ὡσαύτως, νομίζομεν, κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς βυζαντιακοὺς ὁ μέγας αὐτοκράτωρ ἡμῶν Νικηφόρος ὁ Φωκάς ἐθέσπισεν αἱ ἀποθνήσκοντες ἐν πολέμῳ στρατιῶται νὰ τιμῶνται ἐξ ἴσου μὲ τοὺς μάρτυρας καὶ ὕμνων ὁμοίων νὰ τυγχάνωσι καὶ νὰ γεραίρωνται παραπλησίως. Τοιαύτη γνώμη κρατυνομένη καὶ θεμελιουμένη ἤθελε σώσῃ τὸ Βυζάντιον ἀπὸ πολλῶν κινδύνων καὶ συμφορῶν· διότι δυστυχῶς στεναὶ διάνοιαι εἶχον κανονίσῃ νὰ ἀγωνταὶ ὑπὸ ἐπιτίμιον οἱ φονεύοντες τινὰ ἐν πολέμῳ καὶ ἐπὶ τριετίαν ν' ἀπειργάζοντο τῆς ἱερᾶς μεταλήψεως. Καὶ ὅμως τὰ ἡλίθια ταῦτα κελεύσματα δὲν ἐπεκράτησαν πάντοτε καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πατρίδα δὲν ἔπαυσε νὰ ἔχη τοὺς ἱεροφάντας αὐτῆς. Ποῖον ἀληθὲς παράδειγμα ὑφίστης πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης τοῦ πολίτου ἐκείνου τῆς Ἑλληνικῆς Καπύης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ. Ὁ ἀμυρᾶς (ὁ Σουλδᾶνος) τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, οἱ δὲ πολῖται ἔπεμψαν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειον τὸν Μακεδόνα ζητοῦντες βοήθειαν. Ὁ πρεσβευτὴς ἐπανήρχετο φέρων τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ταχέως καταπλεῖ στόλος τῆς σωτηρίας κομιστής. Ἀλλ' ὁ πρεσβευτὴς ὁ τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν κομίζων συνελήφθη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες μαθόντες ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ἃς ἐκόμιζε, πόθεν ἤρχετο καὶ τίνα ἀγγέλματα φέρει, εἶπον εἰς αὐτόν· ἀθὰ σὲ ὀδηγήσωμεν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Καπύης καὶ ἐκεῖ θα καλέσης τοὺς συμπολίτας σου νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ τείχους. Ἀφ' οὗ δὲ φανῶσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, τότε, ἐὰν θέλεις νὰ ζῆς, θ' ἀναγγεῖλῃς εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὁ Βασίλειος, ἡνῆθη τὴν προτεινομένην εἰς αὐτὸν συμμαχίαν καὶ οὐδεμίαν θὰ στείλῃ βοήθειαν· ἀν δὲ δὲν κάμῃς οὕτω, γνώριζε ὅτι πάραυτα θὰ ἔχῃς φονευθῇ. Ἐκεῖνος ἐδέχθη, ὠληγῆθη πρὸ τοῦ τείχους δέσμιος κρατούμενος, ἀλλ'

ὡς ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ τείχους οἱ Καπυῖοι ἐκήρυξε μεγαλοφωνότατα ὅτι ἡ πρεσβεία ἐπέτυχε καὶ παρούσα θὰ εἶναι μετ' ὀλίγον ἡ βοήθεια ἐκ τοῦ βασιλέως. Κατεχόπη ταῦτα λέγων διὰ τῶν ξιφῶν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγνώστου ἥρωος ἀγλαόμορφος κἀθηται ἐν τῷ πανθέφ τῶν Πρωτεσιλάων καὶ τῶν Σουλιωτῶν.

Ὑπὲρ τῆς πατρίδος ταύτης, εἴτε κράτος ὀνομάζετο αὕτη ἐν Βυζαντίῳ εἴτε πίστις εἰς τὸν Χριστόν, ἐμάχοντο οἱ θριαμβευταὶ αὐτοκράτορες, ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ Νικηφόρος Φωκάς καὶ ὁ Βασίλειος ὁ Β' καὶ Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτσης ὁ κληθεὶς βασιλεὺς ἥλιος καὶ περιδοῖοι στρατηλάται ὁ Βελισάριος καὶ ὁ Κρηνίτης καὶ οἱ Κεκαυμένοι καὶ οἱ Σκληροὶ καὶ οἱ Φωκάδες καὶ ὁ Μανιάκης καὶ ὁ Στρατηγόπουλος καὶ Ὁδρύφας καὶ ὁ Οὐρανὸς καὶ Ἀλέξιος Βρανᾶς καὶ οἱ ἄλλοι δοῦκες καὶ δομέστικοι τῶν σχολῶν καὶ στρατοπεδάρχαι καὶ στρατιάρχαι. Καὶ οἱ κοινοὶ στρατιῶται οἱ κατακόπτοντες τοὺς ἀπροσμάχητους Ἀραβὰς καὶ τοὺς γιγαντοσώμους Βαράγγους καὶ τοὺς καταφράκτους σταυροφόρους καὶ ἀπτόητοι ἰστάμενοι κατὰ τοῦ ἀκοιμήτου κατακλυσμοῦ παντοδαπῶν θηριωδῶν λαῶν, ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τοῦ κράτους ἐκείνου τοῦ βυζαντιακοῦ ἐμάχοντο, δηλαδὴ ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα

Δηλῶ πρὸς τὸν στρατόν, ὅτι ἡγούμενος πάντοτε αὐτοῦ δὲν θὰ παύσω μερμινῶν περὶ τῆς προόδου αὐτοῦ τε καὶ τοῦ στόλου, τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδοξα κατορθώματα ἐμεγάλυναν καὶ ἐλάμπρυναν τὴν Πατρίδα μας.

(6 Μαρτίου 1913)

Κωνσταντῖνος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Ὁ Δῆμος Σκυριῶν ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων δρ. 15.

Ὁ κ. Χρ. Βαφειάδης δρ. 5.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ ἐν Νοβοροσίσκ κ. Γ. Κωνσταντινίδου φρ. 45.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ ἐν Καστορίᾳ κ. Ι. Παπακωνσταντίνου οἱ κ. Πανερ. Καστορίας Ἰωακείμ γρ. 20. Ἀνώνυμος γρ. 7 1/2. Α. Π. γρ. 7 1/2. Γ. Κ. γρ. 5. Δημ. Δήμος γρ. 10. Α. Χαρισιάδης γρ. 5. Ι. Παπακωνσταντίνου γρ. 17 3/4 ἡτοι ἐν ὅλῳ γρ. 72 3/4.

Ὁ κ. Δ. Δημητριάδης Δρυμάδας δρ. 1.80.

Ἡ κ. Πηγὴ Παπᾶ Ἀθηνῶν δρ. 10.

Ἡ κ. Αἰκ. Σημηριώτου Ἀθηνῶν δρ. 25.

Ἡ κ. Βιργινία Καλλιᾶδου Ἀθηνῶν δρ. 25.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐμμ. Β. Β ρ ὁ σ α ῖ ς, Σ. Π. Σ α ρ ῖ κ α μ ῖ ς. Διὰ τοῦ φύλλου τούτου συμπληροῦται τὸ 11 ἔτος. Ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐπομένου θ' ἀρχίσωμεν τὰς τοιαύτας ἀποστολάς. Ἀποχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς ἀπομεινύσας ἀποτρώτους χώρας. Ἀκόμη.— Γρ. Π. Ἀ ν ὁ ρ ο ν, Χ. Σ. Σ ο ὐ ἑ ζ. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.— Δ. Δ. Δ ρ υ μ ᾶ δ ε ς. Ἀπεστάλησαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ περιέχοντες εἰς γραμμ. δρ. 1.80.—Γ. Ι. Ν. Σ τ ε ν ῆ ν. Ἐλήφθησαν. Στέλλονται.—Σ. Δ. Τ. Μ α ρ ῖ ο ὁ π ο λ ῖ ν. Διευθύνσις ἡλλάγη.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαυβέρογῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας.